

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Jana Ferneckého a Mgr. Martina Bobáka ve věci

žalobkyně: **Odborová organizace Sluníčko**, IČO: 22711554
sídlem Petrušov č. ev. 152, 571 01 Staré Město

proti
žalované: **vláda České republiky**
sídlem nábreží Edvarda Beneše 128/4, 118 00 Praha 1

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalované spočívajícím v nesdělení, zda řízení o podnětu ze dne 30. 11. 2023 k zahájení řízení podle § 42 správního řádu zahájila, nebo že neshledala důvody k zahájení řízení z moci úřední, popřípadě, že podnět postoupila příslušnému správnímu orgánu,

takto:

- I. Žaloba **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalobkyni **se vrací** zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč, který bude vyplacen z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.
- IV. Soud **vyzývá** žalobkyni, aby ve lhůtě 1 týdne od doručení tohoto usnesení sdělila soudu číslo bankovního účtu, na který má být zaplacený soudní poplatek vrácen.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah žaloby

1. V nynější věci se městský soud zabýval tvrzeným nezákonným zásahem, který měl podle žalobkyně spočívat v tom, že od žalované neobdržela sdělení, jak bylo naloženo s jejím podnětem podle § 42 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (**správní řád**).
2. Tvrzený zásah měly podle žaloby tvořit, resp. jemu předcházet následující okolnosti.
3. Žalobkyně uvedla, že dne **30. 11. 2023** podala vládě (žalované), prostřednictvím Úřadu vlády, a Ministerstvu vnitra podnět k zahájení řízení podle § 42 správního řádu (**podnět**). Žádala zahájení řízení o osobním příplatku nejvyššího státního tajemníka a současně provedení jeho nového služebního hodnocení jako podkladu pro rozhodnutí o osobním příplatku. Žádala, aby nové služební hodnocení nejvyššího státního tajemníka provedla vláda, nebo aby k tomu pověřila ministra vnitra.
4. Na podnět dne **15. 12. 2023** reagoval ministr vnitra sdělením č. j. MV-201889-3/TP-2023 s tím, že neshledal důvod pro zahájení řízení z moci úřední podle § 42 správního řádu, jelikož nebyl naplněn žádný z případů pro provedení služebního hodnocení státního zaměstnance dle § 155 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě (**zákon o státní službě**).

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

Žalobkyně dále uvedla, že dne **31. 1. 2024** zaslala Ministerstvu vnitra dvě žádosti o opatření proti nečinnosti dle § 80 správního řádu, v nichž namítla, že ministr vnitra nemá oprávnění její podnět vyřídit, jelikož není služebním orgánem nejvyššího státního tajemníka, resp. ve smyslu § 10 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě jej k tomu vláda nepověřila. Na to již (dle žalobkyně) Ministerstvo vnitra nereagovalo.

5. Na její podnět neměl nijak reagovat Úřad vlády, žalobkyně mu proto dne **2. 1. 2024** zaslala žádost o opatření proti nečinnosti spolu s předžalobní výzvou odůvodněnou veřejným subjektivním právem na sdělení, jak bylo s podnětem podle § 42 správního řádu naloženo. Na to se dne **11. 1. 2024** Úřad vlády k jejímu blíže nekonkretizovanému podnětu vyjádřil sdělením č. j. 196/2024-UVCR, že „*vláda v současnosti tyto kroky nechystá*“.
6. Dále žalobkyně uvedla, že Úřadu vlády zaslala další dvě žádosti o opatření podle § 80 správního řádu, kde měla konstatovat, že sdělení ze dne 11. 1. 2024 nepovažuje za vyřízení podnětu a ani žádosti o opatření proti nečinnosti s tím, že se v něm neuvádí, jak s podnětem, resp. s žádostí o opatření proti nečinnosti ze dne 2. 1. 2024 naložila. Požádala proto vedoucí Úřadu vlády o opatření proti nečinnosti. Na to Úřad vlády (jeho vedoucí) nereagoval.
7. Podle žalobkyně se tak žalovaná dopustila nezákonného zásahu tím, že jí nesdělila, jak naložila s podnětem. Domáhá se toho, aby soud vládě zakázal pokračovat v porušování jejího veřejného subjektivního práva na sdělení. Žalobkyně rovněž odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu (NSS), podle které vláda může být správním orgánem ve smyslu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (**s. ř. s.**). Vláda je přitom služebním orgánem nejvyššího státního tajemníka podle § 10 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě. Rovněž vláda tak má ve smyslu § 156 odst. 6 téhož zákona zákonné oprávnění vyřídit podnět, aby bylo zahájeno řízení o novém služebním hodnocení nejvyššího státního tajemníka dle § 155 odst. 7 téhož zákona. Úřad vlády tak měl podnět žalobkyně postoupit vládě, která měla vydat odůvodněné stanovisko, zda podnětu žalobkyně vyhoví, či nikoliv, na což má žalobkyně veřejné subjektivní právo. Sdělení Úřadu vlády ze dne 11. 1. 2024 není podle žalobkyně dostatečné (není konkretizováno k jakému z více podnětů se vztahuje, není zřejmé, zda byl podnět vládě postoupen, resp. zda se jím zabývala). Podle žalobkyně existují další indicie, ze kterých se důvodně domnívá, že Úřad vlády podnět vládě nepředložil a ta se jím vůbec nezabývala.
8. V **doplnění žaloby** z 25. 3. 2024 žalobkyně reagovala na další sdělení Úřadu vlády (z 20. 3. 2024), který podle ní opět řádně nevyřídil její žádost o opatření proti nečinnosti. Odpověď očekávala od nadřízeného správního orgánu, jímž je podle § 178 odst. 2 správního řádu vedoucí Úřadu vlády, a nikoli tedy vedoucí Odboru právního. Dále uvedla, že odkaz Úřadu vlády na část III. usnesení vlády ze dne 25. 11. 2019 č. 841 není přílehlavý, neboť neukládá ministrovi vnitra přijímat podněty k zahájení řízení o novém služebním hodnocení nejvyššího státního tajemníka, resp. sdělit, jak bylo s podnětem naloženo. Služební hodnocení může provést pouze vláda v postavení správního orgánu. Postoupení podnětu ministrovi vnitra tak bylo nesprávné a vláda (žalovaná) stále pokračuje v porušování práv žalobkyně.

II. Vyjádření žalované

9. Žalovaná prostřednictvím Úřadu vlády ve svém **vyjádření k žalobě** uznala, že za určitých okolností může být správním orgánem ve vztahu k nejvyššímu státnímu tajemníkovi. Je tomu tak ale pouze v případech, kdy je vůči němu vedeno řízení ve věcech služby. Otázka služebního hodnocení je ve smyslu § 159 odst. 2 zákona o státní službě jednou z výluk, na Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

které se ustanovení o řízení ve věcech služby ani správního řádu (zejména části druhé, tzn. ani jeho § 42) nepoužijí. Vláda v tomto případě přímo nezasahuje do práv a povinností nejvyššího státního tajemníka, jak judikoval NSS k příbuzné otázce služebního poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Služební hodnocení není rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s., ale toliko podkladem pro budoucí rozhodnutí ve věcech služebního poměru.

10. Za takové situace nebyl podnět žalované předán k vyřízení, o čemž byla žalobkyně opakovaně informována. Jinak řečeno, pokud žalovaná podnět neobdržela (nedostal se do její dispozice), nemohla se tak svou nečinností dopustit nezákonného zásahu, jak tvrdí žalobkyně. I kdyby snad žalovaná podnět obdržela a mohla se jím zabývat, není v této věci správním orgánem, o čemž byla žalobkyně rovněž informována.
11. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl.

III. Replika žalobkyně

12. Ve své **replice z 9. 5. 2024** žalobkyně zdůraznila, že vláda vykonává vůči ministerstvům sjednocovací a kontrolní činnost. Vláda jako služební orgán nejvyššího státního tajemníka podle ní prováděním jeho služebního hodnocení vykonává kontrolní a sjednocující činnost v oblasti výkonu veškeré veřejné správy. Pokud je služební hodnocení nejvyššího státního tajemníka činností vlády jako správního orgánu, je jí pak nepochybně i posouzení, zda má být provedeno. Byť služební hodnocení přímo do práv a povinností nezasahuje, jeho provádění je výkonem kontrolní a sjednocující činnosti vlády v oblasti výkonu veřejné správy ve smyslu § 1 odst. 1 správního řádu.
13. Dále upozornila, že jde-li o žalovanou tvrzenou výlukou správního řádu ve smyslu § 159 odst. 2 zákona o státní službě (a tedy i části druhé správního řádu), ta platila pouze do roku 2006. K tomu odkázala na internetové publikace a § 180 správního řádu. Zákon o státní službě dle ní neobsahuje komplexní úpravu všech postupů. K tvrzení žalované, že podnět neobdržela, žalobkyně dodala, že je odpovědností vlády zajistit, aby úřední osoby Úřadu vlády věděly, která podání ji mají postoupit, a aby tak i činily.

IV. Projednatelnost žaloby

14. Soud se musel zabývat tím, zda je podaná žaloba vůbec věcně projednatelná. Žalobkyně tvrzený nezákonný zásah spatřuje v tom, že vláda (žalovaná) porušuje její veřejné subjektivní právo na sdělení, jak bylo naloženo s jejím podnětem podle § 42 správního řádu. Z obsahu žaloby je zřejmé, že žalobkyně má za to, že žalovaná byla ohledně jejího podnětu nečinná, a to tím, že jí nesdělila, jak s ním naložila (zda řízení zahájila, nezahájila či zda jej postoupila jinému správnímu orgánu).
15. Rozšířený senát NSS v rozsudku z 26. 3. 2021, č. j. 6 As 108/2019 - 39, č. 4178/2021 Sb. NSS, věc *Žaves*, dovodil, že je možné se cestou zásahové žaloby domoci zahájení řízení, jež se jinak zahajuje jen z moci úřední (jednalo se o řízení o odstranění stavby). Podmínka aktivní procesní legitimace bude splněna, bude-li žalobce tvrdit myslitelné dotčení své právní sféry nezahájením řízení. Je přitom třeba zdůraznit, že žalobkyně v nynější věci nenamítala, že žalovaná byla nečinná tím, že nezahájila řízení z moci úřední a jeho zahájení se nedomáhá. Zjevně si je vědoma toho, že by se závěrů NSS ve věci *Žaves* domáhat ani nemohla, jelikož její právní sféra nemůže být nezahájením řízení o osobním ohodnocení nejvyššího státního tajemníka (jehož podkladem je služební hodnocení) nijak dotčena.
16. Tato skutečnost (absence dotčení právní sféry žalobkyně) ovšem podle zdejšího soudu dopadá i na projednatelnost nynější žaloby, jelikož ani ve vztahu k vyřízení podnětu Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

žalobkyně v konečném důsledku nemůže být na své právní sféře nijak dotčena – zjevně proto není k podání žaloby oprávněna ve smyslu § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

17. Podle § 42 správního řádu *správní orgán je povinen přijímat podněty, aby bylo zahájeno řízení z moci úřední. Pokud o to ten, kdo podal podnět, požádá, je správní orgán povinen sdělit mu ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy podnět obdržel, že řízení zahájil, nebo že neshledal důvody k zahájení řízení z moci úřední, popřípadě že podnět postoupil příslušnému správnímu orgánu. Sdělení správní orgán nezasílá, postupuje-li vůči tomu, kdo podal podnět, podle § 46 odst. 1 nebo § 47 odst. 1* (pozn. zvýraznění doplněno soudem).
18. Zdejší soud nepřehlíží, že NSS již dříve judikoval, že šetření i sdělení (oznámení) o vyřízení podnětu je úkonem správního orgánu, který není rozhodnutím, a může být zásahem (tedy i nezákonným zásahem). Judikatura rovněž dovodila, že porušení práva podatele na sdělení výsledku šetření (požádal-li o to v podnětu) může být nezákonným zásahem nezávisle na tom, má-li podatel nárok na zahájení vlastního řízení (rozsudek NSS z 31. 10. 2022, č. j. 2 As 8/2022 - 27, ve spojení s rozsudkem z 30. 3. 2017, č. j. 2 As 285/2016 - 86, č. 3563/2017 Sb. NSS). NSS ovšem nikdy jednoznačně neřekl, že aktivní žalobní legitimace platí paušálně a že se vyřízení podnětu může zásahovou žalobou domáhat kdokoli a za jakýchkoliv okolností.
19. K tomu přistupuje i judikatorní koncept vycházející ze zásady *de minimis non curat praetor*. Podle něj nelze označit za nezákonný zásah jakýkoli nezákonný postup správního orgánu, ale pouze ten, který dosáhne určité intenzity. Ochranu ve smyslu § 82 s. ř. s. je nutné poskytnout jen proti nezákonným postupům, které představují reálný (nikoliv jen imaginární či mizivý) dopad do práv žalobce (např. rozsudky NSS z 7. 4. 2020, č. j. 10 As 306/2019 - 20, nebo z 9. 2. 2023, č. j. 4 As 99/2022 - 66). Je-li tento závěr zřejmý již z tvrzení a podkladů předložených žalobcem, podle zdejšího soudu nutně dopadá i na posouzení aktivní žalobní legitimace.
20. Nutno zdůraznit, že žalobkyně se domáhala sdělení, jak byl vyřízen její podnět z 30. 11. 2023, který zněl takto: „**Žádáme vládu a MV, aby zahájili řízení o osobním příplatku nejvyššího státního tajemníka, a aby provedli jeho nové služební hodnocení, jako podklad pro rozhodnutí o příplatku. Aby nové služební hodnocení nejvyššího státního tajemníka vláda provedla, nebo aby hodnocením pověřila ministra vnitra**“ (pozn. zvýraznění doplněno soudem). Podnět odůvodnila tím, že služební hodnocení nejvyššího státního tajemníka není podle ní dostatečně podložené relevantními podklady.
21. Žalobkyně tak žádala tři věci (úkony):
 1. návrh nového služebního hodnocení nejvyššího státního tajemníka,
 2. jeho provedení,
 3. zahájení řízení o jeho osobním příplatku.
22. Ani jedna z těchto otázek se ovšem ani v nejmenším nedotýká právní sféry třetích osob, kterou je i žalobkyně. Ta proto nemůže být dotčena na svých právech případným nesprávným postupem při vypracování služebního hodnocení nejvyššího státního tajemníka či nezahájení řízení o osobním příplatku. Podle soudu současně nemůže být myslitelně a reálně zkrácena na svých právech ani způsobem vyřízení předmětného podnětu. Soud přitom netvrdí, že nemůže být dotčena proto, že nemá právo na zahájení příslušného řízení, ale proto, že se v tomto konkrétním případě daná otázka jejích hmotných práv nijak nedotýká a s právní sférou žalobkyně se zcela míjí (ať už by byl podnět vyřízen jakkoli). Zásadně platí, že procesní úprava není samoučelná, jejím smyslem

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

je realizace práv hmotných – žalobkyni podle soudu nic nebrání činit různá podání, vč. podnětu podle § 42 správního řádu; jinou otázkou ovšem je vynucení si jejich vyřízení soudní cestou, pakliže je takové podání sféře žalobkyně zcela mimoběžné, resp. má pro ni zcela bagatelní dopady (k tomu lze dodat, že podle ní navíc na její podnět reagoval ministr vnitra).

23. Na uvedeném nic nemění ani skutečnost, že posláním žalobkyně má být kontrola činnosti státní správy, jak je soudu známo z jiných řízení. U správních soudů nelze – vyjma stanovených výjimek – podávat návrhy ve veřejném zájmu (tzv. *actio popularis*). Argumentace tímto směrem by proto bez dalšího nemohla být relevantní (k činnosti žalobkyně dále např. rozsudek NSS ze dne 29. 3. 2018, č. j. 9 As 79/2018 - 16). Jednání žalobkyně, zejména množství a povaha žádostí a podnětů, jež uplatňuje, naopak podle soudu hraničí až se zneužitím práva na taková podání a obecně na aktivizaci činnosti orgánů veřejné moci (jak již v jedné věci týkající se žádosti o informace zdejší soud také ve vztahu k žalobkyni, jež se na zneužití práva zčásti podílela, konstatoval; viz rozsudek z 12. 12. 2023, č. j. 17 A 77/2023 - 48, a na něj navazující rozsudek NSS z 13. 6. 2024, č. j. 9 As 26/2024 - 44).
24. Soud pro pořádek dodává, že žaloba by musela být odmítnuta i z jiného důvodu. Soud totiž z předložených podkladů zjistil, že žalobkyně řádně nevyčerpala prostředky obrany proti jí tvrzení nečinnosti žalované ve smyslu § 85 s. ř. s. Dle tohoto ustanovení je zásahová žaloba nepřipustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky (to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný). Judikatura se dlouhodobě ustálila na závěru, že žalobce musí účinné prostředky nápravy, které má k dispozici, vyčerpat (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 8. 2005, č. j. 2 Afs 144/2004 - 110, č. 735/2006 Sb. NSS).
25. K tomu soud podotýká, že zásah identifikovaný žalobkyní je nutné vnímat jako postup dosud trvající. Podle žalobkyně byla vláda povinna na její podnět reagovat, což dosud neučinila (reagoval pouze Úřad vlády, nadto dle žalobkyně nedostatečně). V případě nečinnosti v postupu správního orgánu se lze bránit žádostí o uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 2 a 3 správního řádu. Dané ustanovení dopadá nejen na průtahy ve správním řízení, ale i na jinou nečinnost správního orgánu (viz i rozhodnutí rozšířeného senátu NSS ve věci *Žaves* nebo rozsudek NSS z 8. 7. 2009, č. j. 3 Ans 1/2009 - 58). Žalobkyně sice takovou žádost uplatnila, učinila tak ovšem nikoli vůči vládě, ale vůči Úřadu vlády (potažmo jeho vedoucí).
26. Není přitom sporu o tom, komu žalobkyně zásah vytýká. Jak v žalobě, tak v jejím doplnění i v replice setrvale vyčítá nečinnost při vyřízení podnětu vládě; tu opakovaně označuje za příslušný správní (služební) orgán ve věci služebního poměru nejvyššího státního tajemníka. Vládu rovněž ve smyslu § 83 s. ř. s. označila jako žalovanou v záhlaví žaloby a za odpovědnou ji označovala i v rámci žalobních tvrzení – právě vládu vidí žalobkyně jako odpovědný správní orgán, který by měl vést řízení o služebním hodnocení nejvyššího státního tajemníka.
27. Žalobkyně tak činila přesto, že komunikuje s Úřadem vlády (a vůči němu). Jemu také původní podnět, stejně jako následná podání (žádost o opatření proti nečinnosti či o informace atd.) adresovala. Například v žádosti o opatření proti nečinnosti z 2. 1. 2024 shledávala pochybení u Úřadu vlády a žádost jmenovitě adresovala jeho vedoucí. Dokonce i v replice upozorňovala na to, že její další žádost o opatření proti nečinnosti nesprávně vyřídila přípisem z 20. 3. 2024 vedoucí odboru právního Úřadu vlády, namísto vedoucí

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

Úřadu vlády. Současně žalobkyně i při vědomí skutečnosti, že Úřad vlády její podnět vládě nepostoupil (když jí ho podle jeho názoru předložit měl), setrvala na tom, že jde stále o odpovědnost vlády [s ohledem na výše uvedené i zarputilý postoj žalobkyně soud již dále nezkoumal, zda není namístě žalobkyni ve smyslu usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 9. 12. 2014, č. j. Nad 224/2014 - 53, č. 3196/2015 Sb. NSS, poučit o tom, že žalovaným by měl být jiný orgán veřejné moci].

28. Potom ovšem měla svá podání a zejména žádosti o opatření proti nečinnosti adresovat vládě/předsedovi vlády (byť prostřednictvím Úřadu vlády). Z postupu a tvrzení žalobkyně je ovšem zřejmé, že ve své aktivitě vystupovala jen vůči Úřadu vlády (a jeho vedoucí). Soud připomíná, že Úřad vlády žalobkyni na základě žádosti o opatření proti nečinnosti ze dne 2. 1. 2024, sdělením ze dne 11. 1. 2024 informoval, že vláda tyto kroky nechystá. Totéž vyplývá i z odpovědi na žádost o informace z 18. 3. 2024 a ze sdělení z 20. 3. 2024 na základě dalšího podání žalobkyně. Vládě ovšem žádnou žádost žalobkyně neadresovala – bylo by v rozporu se zásadou subsidiarity správního soudnictví, aby samotné žalované nebyla dána možnost nápravy případného pochybení.
29. Již jen pro úplnost lze podotknout, že v případě zápůřčí zásahové žaloby, o níž v řízení jde, se neuplatní závěry nálezu Ústavního soudu z 24. 8. 2021, sp. zn. IV. ÚS 3523/20, jenž se zabýval nutností vyčerpat prostředky ochrany před podáním nečinnostní žaloby s tím, že nedostatek této podmínky řízení lze odstranit až v průběhu soudního řízení. Jakkoli NSS u zásahu spočívajícího v nečinnosti (při nezahájení řízení o odstranění stavby) dovodil použitelnost závěrů Ústavního soudu, učinil tak bez bližší argumentace (rozsudek NSS z 22. 3. 2022, č. j. 4 As 343/2021 - 31, bod 24). Později ovšem ve vztahu k zápůřčí žalobě obecně dovodil, že se závěry citovaného nálezu Ústavního soudu neuplatní, a to zejména s ohledem na rozdílnost vymezení § 79 odst. 1 a § 85 s. ř. s. (rozsudek NSS z 26. 5. 2023, č. j. 4 As 16/2023 - 39, zvláště bod 39). Zdejší soud se s tímto závěrem ztotožňuje a v podrobnostech odkazuje na odůvodnění posledně uvedeného rozhodnutí NSS. Potom se ale tyto závěry NSS musí nutně uplatnit i v případě zásahu spočívajícího v nečinnosti, jelikož podmínky nepřijatelnosti žaloby vymezené v § 85 s. ř. s. nerozlišují aktivní konání a nečinnost správního orgánu a pro jejich rozlišování neexistuje rozumný důvod (nálezu Ústavního soudu sám o sobě takový důvod nepředstavuje, jelikož se vyjadřoval pouze k výkladu § 79 s. ř. s. a ani NSS v citovaných rozsudcích takový důvod nepředestřel).
30. Žaloba by proto byla též nepřijatelná podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 85 s. ř. s.

V. Závěr a náklady řízení

31. Soud uzavírá, že žalobu nebylo možné věcně projednat, neboť byla podána osobou k tomu zjevně neoprávněnou. Proto ji podle § 46 odst. 1 písm. c) a d) s. ř. s. odmítl (výrok I). O odmítnutí žaloby soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť nerozhodoval o věci samé (§ 49 odst. 1 s. ř. s. *a contrario*).
32. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. Jelikož soud žalobu odmítl, žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).
33. O vrácení soudního poplatku výrokem III pak soud rozhodl v souladu s § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, podle kterého byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek. Zároveň s tím soud žalobkyni vyzval ke sdělení čísla účtu, na nějž bude zaplacený soudní poplatek vrácen (výrok IV). V opačném případě bude soudní poplatek vrácen na účet, z něhož byl uhrazen.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. června 2024

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.